

ÚTMUTATÓ A PAPI KÖZÖSSÉG MŰKÖDÉSÉHEZ

KEZDET ÉS KIBONTAKOZÁS

Ezerkilencszáz tavaszán egy remete beírta jegyzetébe azt a két szót, amely életének tartalmát és középpontját jelenti majd: Jesus - Caritas. A remete Charles de Foucauld ekkor 42 éves, és háziszolga egy názáreti kolostorban. Hitét kora ifjúságában elveszítette, de sötét tévutakon való hosszú bolyongás után Isten kegyelméből újra visszanyerte azt. „Mihelyt hittem, hogy van Isten, megértettem, hogy nem élhetek másért, csak Őérette". Először abban reménykedett, hogy egy trappista kolostor szerzeteseként követni tudja majd Jézust a szegénységben, de hamar felismerte, hogy ott nem osztozhat teljesen a környék embereinek szegénységében és nélkülözéseiben. Ezután Názáretben él, hűen utánozva Mestere életét, míg csak Isten lelke tovább nem úzi: 1901-ben pappá szentelve kész arra, hogy teljesen a szegények szolgálatára szánja magát. Végül megtalálja helyét Közép-Afrikában, a tuaregek között, ahol megalapítja az ima és vendégszeretet otthonát: azért, hogy a világ legszegényebbjéhez elvigye a szeretet evangéliumát, és idegen környezetben, a legkisebb testvéreiben is felismerje magát Jézust, az Urat. Vágya, hogy olyan kistestvéri közösségeket alapítson, amelyek úgy élnek, mint ő, nem teljesedett be. „A búzaszemnek el kell halnia, hogy termést hozzon." - 1916. december 1-jén agyonlőtték.

Csak mintegy 20 évvel halála után érik be a vetés. „Testvériségek" jönnek létre, „kistestvérekből". (Kistestvérek és kislányok közösségei.) 1952-ben aztán, főként franciaországi papok között voltak olyanok, akiket megérintett Károly testvér üzenete: Csak egy valóság van, és ez az Isten; és van egy. esemény, ami a világtörténelem középpontja, hogy Jézus Krisztus közöttünk élt. Hamarosan más tájakon és országokban is akadnak követői: a testvériség lelkülete megnyitja a szíveket, és annak keresésére ösztönöz, hogy lehet Istent a világban fölfedezni, érte élni és róla tanúskodni.

Németországban 1958-ban gyűlnek össze először azok a papok, akik Károly testvér szellemében tartanak lelkigyakorlatot. Különböző egyházmegyékben csoportok jönnek létre, tapasztalatokra tesznek szert, és „testvériség"-ekké egyesülnek.

Sohasem leszünk képesek eléggé szeretni Jézust és az embereket, de reméljük, hogy ezen az úton, amelyet Isten Lelke mutatott meg számunkra, hűségesen válaszolni tudunk a történelemben megszólaló Isten hívására.

AZ ÚTMUTATÓ KELETKEZÉSE

„Száras csontok, halljátok az Úr igéjét: Íme, én lelket bocsátok belétek, és élni fogtok" (Ez 37,4-5)

Évek óta sokunkban élt az a vágy, hogy a papi közösség alapszabályait, melyeket 1962-ben rögzítettek le, megújítsuk. Ezek már 14 évesek, és közben a világ sokat haladt. Sok minden megváltozott, és az Egyház is megújult a zsinaton. A testvériségek ugyancsak fejlődtek. A világban és az Egyházban végbement változások miatt a régiók új utakon kezdtek járni, a régi hűséget megőrizve figyeltek az új hangokra. A napi tapasztalat, az emberek életének megfigyelése, Isten szava, Károly testvér karizmája - mindezek megmutatták nekünk, hogy a szabályok eddigi formája nem felel már meg a mai élet követelményeinek. Nem kevés testvériségben ez nehézséget jelentett. Egyesek úgy látták jónak, hogy ne is beszéljünk többé alkotmányról, mások a konszekrációt kezdték el mellőzni. Ezért mi, a Jesus - Caritas papi közösség régiófelelősei az 1976 augusztusában tartandó Általános Gyűlésen rögzíteni kívánjuk, hogy mit tartanak fontosnak a világi papok testvériségei.

1974 szeptemberében felkérést kaptak a testvériségek, hogy tapasztalataikkal egészítsék ki a Peter Hünermann által a Kurir 66. számában betervezett Útmutató tervezetét.

A mindenfelől beérkezett vélemények és javaslatok alapján a közgyűlés már összeállíthatta azokat az alapelveket és szabályokat amelyeket - különböző utakon járva - egyformán vallunk.

Ennek a találkozásnak köszönhetően a közgyűlés tagjai a régiók minden tagjával közölni kívánják a jó hírt, hogy nekik is világosságot és életet adjon.

Montefiolo, 1976. augusztus 23.

ÚTMUTATÓ

„A”

SZELLEMISSÉG ÉS CÉL

1) Jézusért és az Evangéliumért

A papok különböző okok miatt lépnek egy testvéri közösségbe: vonzza őket a közösség megtapasztalása, a testvérek közötti nyitottság, a lehetőség a beszélgetésre és egymás kölcsönös elfogadására, és az új utak keresése a mai Egyházban.

De - végső soron - Jézusért és az Evangélium kedvéért gyűlünk össze. Szeretnénk megtapasztalni, mit jelent Jézust „Önmagáért szeretni”. Találkozunk Vele, aki a világban végbeviszi megváltó művét. Az Eucharishtiában felismerjük Őt, életünk és hitünk központját. Károly testvér segített nekünk, hogy újra felfedezzük keresztény és papi hivatásunknak ezt a forrását: „Szeretem a mi Urunkat, Jézus Krisztust, habár csak olyan szívvel, amely szeretne még erősebben és még jobban szeretni. De mindenesetre szeretem őt, és nem tudok másként élni, mint ahogy Ő élt.” Így tehát életünk lényege ezekben a szavakban fejezhető ki: Jesus - Caritas. Az Evangélium felszabadító erő; benne a Feltámadott szólít meg minket. Istennek ezt a szavát szeretnénk jelen korunkban is meghallani, mint Mária, szívünkbe vésni, megélni és hirdetni.

Bátorítjuk egymást, hogy képesek legyünk „Jézusért és az Evangéliumért mindent elhagyni” (Mk 10,28). Károly testvér hivatása az evangélium szerinti élet volt: „Vissza kell térnünk az evangéliumhoz, különben nem él bennünk Jézus.”

2) Minden ember testvérévé lenni

A Jézussal való találkozás az Evangéliumban és az Eucharishtiában Károly testvért arra indította, hogy megtalálja Őt testvéreiben is: „Amit egynek a legkisebb testvéreim közül tettetek, nekem tettétek.” (Mt 25). A legelhagyatottabb emberekkel vállalt szolidaritást, hogy megossza életüket és velük együtt munkálja fejlődésüket. Ez arra ösztönözte, hogy mindig az utolsó helyet keresse meg: Jézus a legmélyebb megálázásban és a legszegényetesebb körülmények között született, élt és halt meg, ily

módon egyszer s mindenkorra elfoglalta a legutolsó helyet oly erősen, hogy soha senki nem lehet alázatosabb nála... És ha Ő ezt az utolsó helyet oly szívósan és minden igyekezetével magának akarta, tanítást akart ezzel adni nekünk."

„Frère universel”-nek, vagyis minden ember testvérének nevezték. Ezzel a lelkülettel fogadta Károly testvér a papszentelést, amely új módon állította őt az emberek szolgálatába.

Világi papokként ezt a testvériséget azok között az emberek között kell megélnünk, akikhez az Egyház küldött minket. Felelősek vagyunk az evangélium hirdetéséért. Ha osztozunk az emberek életében, és megtanuljuk tőlük Jézus szeretetét, az Evangélium tovább ösztönöz minket, hogy ezt a lelkületet mindenütt elterjesszük.

Az Eucharishtiában velünk él az Úr, és arra hív meg, hogy szolidárisak legyünk az emberekkel, és figyelmünkben részesítsük a legkevésbé szeretetteket is. Ezt is a kontempláció egyik formájaként értelmezzük.

3) Az Atyára hagyatkozunk

Károly testvér szavaival imádkozzuk naponta:

„Atyám, rád hagyatkozom, tedd velem azt, ami neked tetszik. Bármit teszel is velem, megköszönöm. Kész vagyok mindenre, elfogadok mindent, csak akaratod teljesejék bennem és minden teremtményedben. Semmi mást nem kérek Istenem! Kezedbe ajánlom lelkemet, neked adom Istenem szívem egész szeretetével, mert szeretlek Téged, és a szeretet sürget, hogy egészen neked adjam magam, hogy fenntartás nélkül kezedbe helyezzem életemet határtalan bizalommal, mert Te vagy az én Atyám!”

Ezzel fejezzük ki, hogy készek vagyunk egész éltünket maradéktalanul Istennek és az embereknek szentelni.

Testvériségeink abban akarnak segíteni, hogy ezt az odaadást nap mint nap meg tudjuk valósítani azokon az utakon, amelyekre az Úrtól meghívást kaptunk.

„B”

A VILÁG ÉS AZ EGYHÁZ FÓKUSZÁBAN

A ma emberei és népei követelik maguknak a jogot, hogy sorsukat saját maguk, saját felelősségükre intézhessék. Igazságos és testvéries világ után vágyakoznak. Megkísérlik, hogy mindenféle feszültségek, megpróbáltatások, háborúskodások között, fáradozásokon és küzdelmeken keresztül egy más világot építsenek fel.

Isten népe együtt él ezekkel a változásokkal, küzdelmekkel és szenvedésekkel, ezekkel a reménységekkel és előrelépésekkel, és fölfedezi bennük a Megfeszített tehetetlenségét és a Föltámadott erejét is, melyekkel az emberekhez szól. Maga az Egyház is tudatában van saját feszültségeinek, és a más vallásoktól és egyházaktól való eltávolodásának, elkülönültségének.

Mindez vonatkozik a papi testvériségekre is. A testvériségek és az emberek személyes vágya az evangélium szerinti életre nem vallási gettóban valósul meg, hanem az Egyház és a világ keretében. Éppen ebben van Károly testvér szellemi realizmusa is.

A remény magatartásával vesznek részt a testvérek az új világ formálásában, Isten felvirradó országának szülési fájdalmaiban és örömeiben. Világi papként ki-ki a saját helyén érezze át, hogy felelős a világért, és a rábízott nép mellett kell állnia gondjaiban és örömeiben, a szabadságért folytatott küzdelmeiben és a remény keresésében.

A papi testvériségek arra kaptak hivatást, hogy népükkel az evangélium szerint testvéri életet éljenek, és emellett „hagyják” magukat a folyamatos életvizsgálat és ima által vezetni. Ez néha világos és nyílt állásfoglalást és esetleg elkerülhetetlen szakítást is követel: „Ne legyetek alvó örök és néma kutyák!” - írja a próféta. Az „életvizsgálat” minden testvért ráébreszti hitére, szolgálatára és a népért való felelősségére.

KÁROLY TESTVÉR LELKISÉGÉBEN „*Jézus az egyetlen mérce*”

Károly testvér egész életében folyton azt kereste, hogyan tudná idejét „itt és most” Isten és az emberek iránti teljes odaadásban megélni. Tanúságtevő élete a kiindulópontja a papi testvéri közösségeknek, és sokan az ő tanúságtétele miatt léptek

be a papi közösségbe. Az ő tanúságtétele a papi közösségek történetének része. De Károly testvér életmódját és konkrét tetteit nem önmagukért kell utánozni. Amit ő megértett, azt minden testvéri közösségnek a saját módján újra fel kell fedeznie a mai emberek között. Isten és az embertársak szeretete konkrét jelekben ismerhető fel. Ez Károly testvér számára a következőket jelenti:

- A legszegényebbekkel akar szolidáris lenni.
- Az egyszerű názáreti életet utánozza, különösen a munka tekintetében.
- Lemond minden kiváltságról.
- Nyitott minden ember felé, és elfogadja őket kultúrájukkal, nemzetiségükkel, szociális helyzetükkel és rangjukkal együtt.
- Latba veti tekintélyét az elnyomottak védelmére és a rabszolgák felszabadítása érdekében.
- Feltérképezi a tuaregek világát, és megtanulja nyelvüket.
- Sokszor megtapasztalja az egykori környezete és közte létrejött szakadékot, mégis hűségesen ragaszkodik a régi kapcsolatokhoz.

Károly testvér az egyház titkát egy nem keresztény világban élte meg. Ez megkövetelte tőle, hogy:

- „hirdesse az evangéliumot egész életén át,”
- új módon próbáljon a legelhagyatottabbak és a nem keresztények között az Egyházért élni,
- egész életében kis testvériségek megalapításán dolgozzon, amelyek majd csak halála után jönnek létre,
- minden nehézség és korának korlátai ellenére ápolja a kapcsolatot az egyházzal és felelős vezetőivel,
- misszionáriusi merészséggel új utakat nyisson az evangélium előtt.

Egy ilyen élet forrása Károly testvér számára a Jézussal való kapcsolat. Hozzá való hűsége arra ösztönzi, hogy az ima és a fegyelmezettség szigorú rendjének alávesse magát. Mindennapi élete pontosan meghatározott:

- Mindennap elmélkedik a Szentírás alapján Jézus szavairól, cselekedeteiről és lelkületéről.
- A zsolozsma végzésével részt vesz az egyház közös imádságában.

- Hosszú, állhatatos eucharisztikus imában Jézussal együtt imádja az Atyát, és vele együtt közbenjár nála minden emberért.

- Az Eucharishtiában naponta megünnepli Jézus halálának és föltámadásának emlékezetét.

- Hosszú időket tölt magányban: ezek a sivatagi napok, az éjszakai imádság, a lelki összeszedettség, lelkigyakorlatok órái, továbbá rendszeres időpontokat szán a lelki olvasmányok és stúdiumok számára.

Megtérése után mély nyomot hagyott Károly testvérben a nyolc boldogság lelkülete:

- Életének minden dimenziójában valóban megéli a szegénységet, beleértve a látszólag értelmetlen halál elfogadását is.

- A szüzességet a Jézus iránti osztatlan szeretet jeleként éli meg, testvéri közelségben az emberekkel.

- Az engedelmesség számára azt jelenti, hogy a sok különböző lehetőség között Isten akaratát kell felfedezni, ily módon részese lesz Krisztus áldozatának is.

- Éhezi és szomjazza az igazságot, békességet akar szerezni, mindeközben vállalja az üldöztetés kockázatát.

A MI ÚTJAINK

A papi testvériségek útjait nem lehet jogi előírásokkal, követelményekkel vagy alapszabályokkal kijelölni. Károly testvér karizmája és a testvériségek tapasztalata megadja nekünk a lehetőséget, hogy fölfedezzük azokat a konkrét utakat, amelyeken az Úr vezet minket. Ebben a szellemben kell a következő lapokon írtakat értelmezni.

1) A testvériség

A testvériség nem egyszerűen csak a személyes tökéletességre vezető egyik eszköz, hanem sokkal inkább az a hely, ahol Isten konkrétan szól hozzánk, és ahol az evangélium „kalandja” mindenki számára életté válik. Így lesz valódi egyház.

Egy testvéri közösség olyan hely, ahol minden egyes ember elfogadottnak érzi magát; ahol olyannak fogadják el, amilyen, és mindenestől elfogadják; ahol tisztelik és becsülik a különbséget. Az a hely, ahol teljes egyszerűségben megosztjuk egymással

életünket; ahol létrejöhet az igazi emberi barátság. Ez a barátság különböző módon nyilvánulhat meg: látogatások, levelezés, telefonbeszélgetések, közös szabadidő formájában.

De a testvériségben való élet lényegében egymás iránti elköteleződést jelent. Mindenkinek felelősnek kell éreznie magát a többiekért. Habár a testvériség nyitott minden pap számára, aki csatlakozni kíván, mégis szükséges, hogy a belépni kívánók tisztában legyenek az egymás iránti kölcsönös elkötelezettséggel és annak követelményeivel: a testvériség csak úgy érheti el célját, ha tagjai szorosan kötődnek egymáshoz.

A testvériség egyház olyan hely, ahol a Jézussal való találkozást megtapasztaljuk. Ha megosztjuk egymással gondjainkat, és megvalósítjuk az evangéliumi és eucharisztikus közösséget, akkor felismerjük - mint az emmauszi tanítványok - a mindig velünk lévő feltámadott Jézust, a világ megváltóját.

A testvériség az a hely, ahol közösen meg tanulunk imádkozni, ahol az evangélium világosságában bátran és őszintén, köntörfalazás nélkül vizsgálhatjuk meg magunkat, hogy fölfedezzük az Úr hívását.

A testvérek eltérő tapasztalatai nyitottá tesznek minket a széles körű és teljes valóság iránt.

A testvériség jelszerűen szeretné láthatóvá tenni, hogy minden emberrel együtt akarunk élni, és hogy ez Jézus Krisztusban lehetséges.

Egy testvériség általában 5-6 papból áll. Ez lehet egy kis közösség, amelyik havonta egyszer tart találkozót, vagy együtt élő, illetve a közösséget kereső papok munkacsoportja: a legfontosabb a „Testvériség napja”. Egy ilyen találkozáshoz lehetőség szerint az alábbiak tartoznak hozzá: kikapcsolódás, közös étkezés, tapasztalatcsere, „életvizsgálat”, Szentírás-olvasás, hosszú, csendes imádkozás, szentmise. Elég időt kell szánunk a találkozásra, különben nem tudjuk megélni a közösséget. A rendszeresen találkozó testvériségek mellett vannak olyan papok is, akik különböző okokból, nagyon messze, elszigetelten élnek. Mindent el kell követni, hogy ők is kapcsolatban maradjanak egy testvériséggel, az „életvizsgálatban” legalább írásban, rendszeres levélváltás formájában részt vegyenek, és meghívást kapjanak a találkozókra, lelki gyakorlatokra és az úgynevezett „Názáret hónapra”. Minden testvérnek és különösen a felelősöknek gondoskodniuk kell arról, hogy ezekkel a

papokkal körleveleken keresztül, látogatások és baráti segítségnyújtás útján fenntartsák az összeköttetést.

Az elhatározás, hogy testvériség keretében éljünk, csak lépésenként valósul meg.

Ha egy pap bizonyos ideig már részt vett a testvériség életében, a testvériség tagjai kérdezzék meg a csatlakozni kívánó papot - figyelembe véve életkörülményeit -, hogyan képzei el a testvériséghez való tartozását. Különösen akkor, ha az illető nem rendszeresen vesz részt a találkozókön.

Az a pap, aki ki akarja nyilvánítani, hogy nem csak egy konkrét közösséghez, hanem az egész papi közösséghez akar tartozni, rendszerint egy Názáret hónapon vesz részt, és ígéretet tesz. Ezáltal lesz a közösség tagja. Minden testvériségnek szüksége van egy felelősre. Az ő feladata a testvériség életben tartása és a tagok számontartása. Ő tartja a kapcsolatot a többi testvériséggel, és örködik az egyházas jelleg megőrzése felett. A testvérek tőle várják a találkozók előkészítését (a hely és idő meghatározását, a feladatok kiosztását), mindenki szóhoz juttatását, a konkrét következtetések levonását, és hogy megkövetelje a vállalt kötelezettségek teljesítését, valamint a lelkigyakorlatokon való részvételt. Neki kell tartania a kapcsolatot a többi testvériséggel és pappal; ezt a kapcsolatot a találkozókön túlmenően is ápolnia kell, és testvéreiért imádkoznia. Testvérei között „olyan, mint aki szolgál” (Lk 22,27).

2) Az „életvizsgálat”

Mindenekelőtt az életvizsgálat területén figyel a testvériség alapszabályaira. Sokat beszélünk a „revision de vie”-ről, de ki-ki mást ért rajta: tapasztalatcserét, írásbeli „beszélgetést”, a pasztorális feladatok megbeszélését. A testvériségben az „életvizsgálat” számunkra egy hit-aktus, melyben megosztjuk egymással az eseményeket, gondjainkat, reményeinket és a csalódásainkat; az élet közös „olvasása”, hogy fölfedezzük benne az Úr hívását. Egy ilyen „életvizsgálat” bátorságot kíván, de szükségét érezzük. Az „életvizsgálat” mindenekelőtt szemlélődő pillantás a Szentlélek működésére életünkben. Ugyanakkor az állandó megtérés kieszközölője, ami egyben azt is megmutatja, min kell javítanunk. Megnyitja fülünket Isten üzenetére, és mindig ott, ahol eddig még nem vártuk, nem láttuk vagy hallottuk. Segít, hogy felfedezzük Istent, a mindig nagyobb, a mindig mást, aki szokatlan utakra irányít

minket. Az életvizsgálat nem választható el a papi közösség egyéb gyakorlataitól: legjobb az úgynevezett „pusztában” (Oz 2,14) előkészíteni, de mindenképpen imádkozva, és ha lehet, írásban. Jobb, ha elmarad az életvizsgálat, mint ha előkészület nélkül fogunk neki. Imádságos légkör, Isten szavának meghallgatása és egymásra figyelés nélkül nem megy. Nem kell félni a hallgatás pillanataitól. Bátorság szükséges ahhoz, hogy kölcsönösen kérdezzük egymást; megfontoltan, de nyíltan, őszintén, feszültségektől és ellentmondásoktól való félelem nélkül. Egy hamis barátság az életvizsgálat és azzal együtt a testvériség halála. Az életvizsgálat kötelez mindenkit, hogy a közösen kapott hívást megvalósítsa. Érezzen mindenki felelősséget és szolidaritást a többiek iránt. Egy figyelmes életvizsgálat segít felismernünk, hogyan működik bennünk Krisztus halála és feltámadása. Néha a bűnbánat szentségével végződik.

3) Úton a kontemplatív élet felé

Hogy a testvériség megvalósítható legyen, a testvérek életének a szemlélődésből kell táplálkoznia. Mégis gyakran olyan nehéz az imádság útján előre lépni. Gyengeségünkben maga a Szentlélek siet segítségünkre (Róm 8,26) és ösztönöz minket, hogy soha ne hagyjunk fel az Úr Jézus keresésével: „Újra és újra szünet nélkül olvassuk az evangéliumot, hogy lelkünkben ott lebegjenek Jézus cselekedetei, szavai és gondolatai, hogy mi is úgy gondolkodjunk, beszéljünk és cselekedjünk, mint Jézus.”

A szeretet, amit Isten Fiának a kereszthalálig való odaadásával kinyilvánított irántunk, Károly testvér tanúságtétele, és a testvérek elvárása napról napra nagyobb hűségre kötelez:

- az Oltáriszentség rendszeres és hosszabb imádására, van aki napi egy órát szán rá;
- a Szentírás olvasására és elmélkedésre róla;
- a havi „pusztai” nap megtartására, ami fontos eszköz az egészen Más Isten megismerésére életünkben.

Mindenki törekszik kialakítani a neki megfelelő imádságritmust, és a testvériségében az életvizsgálat során elmondja, hogyan valósul meg Istenhez és testvéreihez való hűsége.

4) Elköteleződés - ígéret

A testvériségben való élet és az életvizsgálat a papi közösségek kezdetétől fogva megismertették velünk az Isten és emberek mindent átölelő, feltétlen szeretetét. Ez egy erősebb kapcsolat létrehozására indított minket az úgynevezett „konszekráció” által, ami aztán mégis problémákat vetett fel. A tapasztalat megmutatta, hogy a konszekrációt nem lehet sem szerzetesi fogadalomnak, sem egy világi intézménybe való felszentelésnek tekinteni. Az az igazság: Isten előbb szeretett minket. Mi pedig akarunk valami jelet, ami kifejezi ennek a szeretetnek az elismerését, és ami egész életünket hálaadássá változtatja. Az Ő szeretete szabadságot ad nekünk, hogy egész életünket most és mindörökké letegyük a kezébe.

Ezt az utat a „Boldogságok” fényében és a „világ életéért” (Jn 6,51) járjuk. Tekintetbe véve a különböző karizmákat elköteleződésünk annak a készségnek a kifejezője lehet, amellyel személyesen és végérvényesen ráhagyatkozunk az Atya szeretetére, hogy életét a legszegényebbeket szolgálva továbbadjuk, és hogy teljesen elkötelezzük magunkat egy nép „megszabadítására”. Egy ilyen lépés mindig konkrétan viszonyul azokhoz az utakhoz, amelyeket Isten egy-egy testvérnek feltár.

Ez először is azt jelenti: meg kell tanulni szegényen élni egy olyan világban, amit folyton megkísért a gazdagság; meg kell tanulni az engedelmes Jézus lelkületével élni egy olyan világban, amelyet a hatalommal való visszaélés kínoz és nem engedi szabadságban élni; meg kell tanulni szeretni egy olyan világban, amelyben egyre többen szenvednek a szeretet hiánya miatt; meg kell tanulni testvériesnek lenni egy szétzilált világban és megosztott egyházban.

Ugyanakkor meg kell tanulnunk elsajátítani minden értéket, amit az emberek között felfedezünk: a gazdagságnak a közjavára történő felhasználását; a felelősségtől áthatott szolgálatkészséget; az életüknek értelmet adó szeretetet...

Fontos ezen az úton a testvériesség: Mindenki tanúul hívja testvéreit ígéretének letételéhez, és megkéri őket, hogy hordozzák vele a terheket.

Konkrétan szólva: A testvériségben elkötelezzük magunkat, hogy ennek az útmutatásnak a szellemében élünk. A testvériség segítsen a testvéreknek, hogy ebből az elköteleződésből a felelet Isten szeretetére végérvényes igen legyen. De egy ilyen aktus csak a személy megérlelődése, és a lelkipásztori szolgálatban valamint a

testvériség életében eltöltött hosszabb idő után kívánatos. Az Isten szeretetére való válasz előbb ideiglenes ígéletben fejeződik ki, amit meg lehet újítani. Végül a végérvényes ígélet következik.

Akár időleges, akár végérvényes ígéletről legyen szó, a testvériségben mindkettőt ebben a szellemben értelmezzük, hogy nagy jelentőségét mindenki újra átélje:

ATYÁM, Jézus és az Evangélium kedvéért és hogy minden embernek testvére lehessen, rád hagyatkozom egészen.

Jézus, a Te Fiad, mindvégig szeretett minket és engedelmes lett értünk egészen a kereszthalálig.

Őt szeretném követni. Feltámadásának örömeiben veletek megyek, testvérek, mint a világban élő pap, Károly testvér szellemében, a szegénység, az engedmesség és a nőtlen élet útján. Köszönöm nektek, testvérek, hogy megajándékoztatok testvériességetekkel, és hogy készek vagytok terhemet hordozni, mint ahogy én is hordozni akarom a tiéteket. Atyám, fogadj el és add nekem Szentlelkedet, hogy erejével megvalósítsam, amit ösztönzésére a testvérek között megígértem. Add, hogy minden ember a Szeretetedből fakadó egységére rátaláljon.

EGY KEVÉS TUDNIVALÓ A SZERVEZET FELÉPÍTÉSÉRŐL

Károly testvér karizmája mindig újként mutatkozik meg. Az eddig vázolt elképzelések csak azokat az utakat jelentik, amelyeken éppen járunk. Az egyes régiók mindezeket különbözőképpen élik meg. Ezért a régiók felelőssége egyre növekszik abban, hogy a helyes utak keresését ki-ki elmélyítse, és róluk való tárgyalásokat a többi régióval folytassa.

1) Találkozások

Annak bizonyossága, hogy egy elszigetelt testvériség nem képes fennmaradni, és annak felismerése, hogy szükséges a kölcsönös véleménycsere, arra indította a papi közösséget, hogy különböző találkozókat szervezzen. A tapasztalat bebizonyította, hogy van értelme ezeknek a találkozóknak:

- a meghatározott témájú rekollekcióknak kb. kétszer egy évben;

- az évente megtartandó nyolcnapos (nemzeti vagy nemzetközi) lelkigyakorlatoknak;
- a Názáret-hónapnak, akár a testvériséghez való csatlakozás időpontjában, akár az ígéret megújításakor;
- a közös puszta napoknak;
- a hatévenkénti általános gyűlésnek, mely mélyreható életvizsgálatot tesz lehetővé az egész papi közösség számára.

Mindezek a találkozások nemcsak az egyes személyek lelki megújulását szolgálják, hanem a közösségi életnek, egy testvériségben való életnek a próbakövei is. Segítik a testvériségeket és a régiókat megújulásukban, és abban, hogy fölfedezzék az egyház világméretű dimenzióit.

2) Levelezés

Fontos kommunikációs eszköz a különböző formátumú körlevél, ami lehet: személyes, a testvériséghez szóló, regionális, nemzeti és nemzetközi.

Ez a levelezés lehetővé teszi, hogy széles körben ismertessük adottságainkat és személyes tapasztalatainkat. Feltételezi mindenkinek a részvételét e közös feladatban.

A meghatározott témákról szóló kidolgozott tanulmányok is közös kincset képeznek, ami fontos a közösség hitéletének elmélyítése szempontjából.

Különösen fontosak a körlevelek az egyedül és távol élő testvéreknek.

3) A felelősök

A testvériség és annak egyházi jellege megkívánja felelősök kijelölését a papi közösségek különböző szintjein. A tapasztalat azt mutatja, hogy a testvériségek megújulása a felelősök megújítását is megköveteli. Az egyes testvériségek felelősének szerepéről már szóltunk az előbbieken.

4) Az egyházmegyei felelős

Az ő feladata, hogy a testvériségek közötti találkozókat (rekollekciókat, lelkigyakorlatokat stb.) megszervezze, az egyes testvériségek felelőseit munkájukban segítse, és rendszeres találkozások által megteremtse köztük a kapcsolatot. Az egyházmegyei felelős egyben összekötő kapocs a régió felé is.

Mindenekelőtt az újonnan keletkezett, induló testvériségekre fordít figyelmet, és meghívja őket, hogy vegyenek részt a Názáret-hónapon. Különös gondja van az elszigetelt testvériségekre, de azokra is, amelyek már régóta működnek; segíti őket, hogy a talán már megkövesedett rutint elkerüljék és új útra térjenek.

5) A régiófelelős

Egy régió olyan testvériségekből tevődik össze, amelyek földrajzi és nyelvi egységet képeznek.

A régiófelelősnek vagy egy, az ország felelőseiből álló „tanácsnak” különösen arra kell ráéreznie, hogy honfitársaik szükségletei és gondjai a papi közösség sajátos értékeinek az elmélyítését követelik meg.

A régiófelelős ezt a feladatot - az egyházmegyei felelősökkel együtt - Názáret-hónapok, egynapos találkozók, rekollekciók, lelkipraktikumok rendezése, körlevelek és a papi közösség nyilvánosság előtti bemutatása által végzi el.

A többi régiófelelőssel és az általános felelőssel való találkozás révén felügyeli a fejlődés helyes irányát saját régiójának papi közösségeiben, és így, egymást kiegészítve, lassan világméretű dimenziók is megnyílnak.

6) Az általános felelős

A papi közösségek különböző módon fejlődtek a világban, és mindegyikük saját, egyéni arculatra tett szert. Ezek a különbségek szükségessé teszik, hogy az általános felelős személyében az egységnek is garanciája legyen:

- emlékeztessen Károly testvér karizmájára;
- segítsen minden régiót, hogy felismerhesse az Úr szavát;
- tegye lehetővé az eszmecserét és a dialógust a különböző régiók között;
- viselje gondját az újonnan induló, nehézségekkel küzdő vagy izolációban élő régióknak.

Munkatársainak segítségével új régiókat ismer el. Az új régiók felvételéről meghatározott kritériumok alapján dönt, figyelve a következő területekre: több testvériség megléte, ünnepélyes ígéret, Názáret-hónapon való részvétel, régiófelelős megválasztása, körlevél.

Feladata megvalósításának eszközei a személyes találkozások, összejövetelek a régiófelelősökkel, látogatások, nemzetközi körlevelek és a közgyűlés. Megválasztása után az általános felelős létrehoz maga körül egy munkatársi csoportot, akikkel aztán egy testvériséget alkot. Ez mélyebb ismeretséget, rendszeres munkát és életvizsgálatot foglal magában.

Kijelöli asszisztensét, aki őt szükség esetén helyettesíti. Munkatársi csoportjának összeállításánál kikéri a közgyűlés véleményét, és jóváhagyásra előterjeszti a jelöltek listáját.

7) A felelősök megválasztása és megbízatásuk időtartama

A papi közösségek sajátosságai, sokfélesége és különböző szintű fejlettsége miatt a felelősi munka ellátásához lelki dinamizmus, kreativitás és szervezői tehetség szükséges. Magától értetődően olyan személy legyen, aki tényleges tagja valamelyik testvériségnek és végigélte velük a Názáret-hónapot.

A papi közösségben minden választást a saját testvériségben való beszélgetéssel készítene elő.

A testvériség felelősét a testvériség tagjai választják meg. A választást az egyházmegyei felelős hagyja jóvá.

Az egyházmegyei felelőst a saját, vagy több egyházmegye testvériségének tagjai közül választják. Ezt a választást a régiófelelős erősíti meg a helyileg illetékes püspök hozzájárulása után, hiszen itt már olyan felelősségről van szó, ami az egész egyház szolgálatát érinti.

A régiófelelőst a testvériségek és a felelősök megkérdezése után választják meg. Jelölőlistát készítene elő. A testvériségek végleges ígéretet tett tagjai választhatnak. A választást figyelemmel kíséri az általános felelős, és az illetékes püspök hozzájárulása után jóváhagyja az eredményt.

Az általános felelőst a közgyűlés (próbaszavazások után) választja. Ennek menete a következő: Az első két fordulóban kétharmados, aztán abszolút többség szükséges. Itt is követelmény a helyi püspök hozzájárulása.

A testvériség felelősét 3, a többi felelőst 6 évre választják. Újraválasztás csak a testvériségek felelősei esetében lehetséges egy bizonyos idő eltelté után.

8) A közgyűlés

A közgyűlést a következők alkotják:

- a régiófelelősök;
- a keletkezőben lévő régiók delegáltjai tanácsadói minőségben;
- az általános felelős munkatársi csoportjával;
- az előző általános felelős tanácsadói minőségben.

A közgyűlést 6 évenként az általános felelős hívja össze, és ő vagy távollétében asszisztense vezeti.

A közgyűlés célja, hogy:

- életvizsgálatot végezzen az egész papi közösségre kiterjedően;
- kicserélje a nemzetközi tapasztalatokat;
- hozzáigazítsa az útmutatót a kialakult új helyzethez;
- megválassza az általános felelőst.

9) Pénzügyek

A papi közösséghez való tartozásnak a pénzügyi szolidaritásban is meg kell nyilvánulnia, hogy a közösség működőképes legyen. E célból minden régió kijelöl egy pénztárost, és megállapít egy bizonyos összeget, aminek az összeadását egymás között határozzák meg. A nemzetközi pénztár az általános felelős illetékességébe tartozik, és a nemzetközi pénztáros kezeli.

FELTÉTLENÜL BÍZOM ABBAN,
HOGY ISTEN AKARATA BETELJESEDIK,
HA HŰSÉGES VAGYOK,
NEMCSAK A NEHÉZSÉGEK ELLENÉRE,
HANEM A NEHÉZSÉGEKNEK KÖSZÖNHETŐEN.
A NEHÉZSÉGEK AZT JELZIK, A DOLOG TETSZIK ISTENNEK.
AZ EMBERI ESZKÖZÖK GYENGESÉGE AZ ERŐ FORRÁSÁVÁ LESZ.
ISTEN FELHASZNÁLJA AZ ELLENSZELET IS
HOGY A KIKÖTŐBE ELVEZESSEN.

Károly, Jézus kis testvére